

te, at der maatte vises Maadehold under Anvendelsen af Veto-Reglen.

Chiles og den philippinske Republiks Delegerede fremsatte lignende Synspunkter.

Paa Norges Vegne udtalte Udenrigsminister *Lange*, at Sikkerhedsraadets Forhandlinger havde gjort en nedslaaende Virkning paa Offentligheden. De i San Francisco vedtagne Regler var Udslag af en politisk Nødvendighed, og Tiden var endnu ikke kommet til en Ændring. Han appellerede imidlertid til Stormagterne om at gøre deres yderste for at opnaa Enighed og kun anvende Vetoet, som det var tænkt benyttet, d. v. s. som Sikkerhedsventil i sidste Instans.

Den kinesiske Delegerede fandt, at Tidspunktet ikke var modent til nogen Ændring i Reglerne, men det var ønskeligt at sikre, at Veto-Retten kun blev anvendt i et begrænset og rimeligt Omfang.

New Zealands Delegerede fremsatte i en længere Tale en indgaaende Kritik baade af Veto-Retten i sig selv og af dens Anvendelse i Praksis. Det var særlig urimeligt at anvende Veto-Retten, naar det gjaldt fredelig Bilæggelse af Stridigheder. Referatet af Sikkerhedsraadets Debatter gav et højst ugunstigt Indtryk ikke mindst af de ørkesløse Procedurediskussioner, hvor man drøftede, hvorvidt Raadet skulde drøfte et Spørgsmaal.

Cubas Delegation nævnede, at den ved Fremsættelsen af sit Forslag om en Revision af Pagten navnlig havde tænkt paa Afskaffelse af Veto-Retten, Anerkendelse af obligatorisk Domsmyndighed for den internationale Domstol og Ændring af Fremgangsmaaden ved Optagelse af nye Medlemmer.

Indiens Delegation hævdede, at Vetoet var absolut nødvendigt for at sikre, at der ved afgørende Beslutninger var Enighed mellem Stormagterne, og at saadanne Beslutninger ikke kunde tages imod direkte Opposition af en af dem.

Den Delegerede fra Hviderusland udtalte sig afgjort imod en Revision af

Artikel 27. Den Diskussion, man nu havde rejst, kunde kun have til Formaal at omdanne Sikkerhedsraadet til et Organ af visse Stater eller Statsgrupper.

Paa Sovjetruslands Vegne vendte Udenrigsminister Molotov sig skarpt imod de Angreb paa Pagtens Regler, der her var blevet fremsat. Disse Angreb var i Virkeligheden rettet mod selve Fredens Opretholdelse og havde til Formaal at sikre en enkelt Statsgruppe Overherredømmet i det internationale Liv. Ligesom Krigen var bleven vundet ved frivilligt Samarbejde mellem Stormagterne, maatte ogsaa Fredens Bevarelse bygges paa det samme Grundlag.

Frankrigs Delegation ønskede ikke at være med til at ændre Pagtens Principper; det afgørende var iøvrigt ikke Afstemningsreglerne i sig selv, men den Mistillid, der laa til Grund for den øjeblikkelige Situation. Særlig urimeligt var det, at en Afholdelse fra at stemme, efter Bestemmelsens Formulering, altid maatte virke som en direkte Modstand mod Vedtagelsen. Som et muligt Bidrag til at komme ud af denne Vanskelighed antydede han, at man kunde give et permanent Raadsmedlem Adgang til samtidig med, at det stemmer imod en Beslutning, at erklære, at dette ikke skulde opfattes som et Veto fra vedkommende Stats Side.

Grækenlands Repræsentant fandt, at der var Grund til endnu engang at prøve, om Stormagterne ikke kunde blive enige om en mere liberal Fortolkning af Pagtens Regler, saaledes at Vetoet blev anvendt paa en rimelig Maade. Som et Midde til at undgaa Vanskeligheder nævnte han en mere udstrakt Anvendelse af juridiske i Stedet for politiske Metoder ved Behandling af internationale Konflikter.

Forsamlingen henviste til 1. Udvalg, dels det af Australien stillede Forslag vedrørende Undersøgelse af Sikkerhedsraadets Praksis med Hensyn til Anvendelsen af Pagtens Artikel 27, dels det cubanske Forslag vedrørende Pagtens Revision. Flere andre Delegationer (den